

[Axel Sørensen.]

der som bekendt ud fra tanker om landsplanlægning er udarbejdet for trekantområdet en plan om her at skabe en vstdansk storby på 150.000 indbyggere, hvorved der kunne opnås en balance i såvel kulturel som økonomisk henseende. Det ville aflaste hovedstaden på den ene side og virke som en art modvægt over for en udenlandsk by imod syd.

Hertil kommer, at Kolding har været en gammel grænseby i over 50 år. Ved at oprette universitetet her kan man bidrage til at udviske den grænse, der er, når det drejer sig om vor samhørighed med Sønderjylland, uden at virke udfordrende på vort naboland mod syd — det vil altså være af national værdi. Omkring byen er stillet et areal på 100 ha til rådighed, og af hensyn hertil vil det også være naturligt at oprette et juridisk og et humanistisk fakultet ved Kolding.

Jeg beder om, at den betænkning, der er afgivet af regionsplanlægningsudvalget, må indgå i de øvrige overvejelser, som tager sigte på planlægning af den videre universitetsudbygning.

Jens P. Jensen: Lovforslaget om et tredje universitet kan give os noget at tænke på, før vi skal tage endelig stilling til spørgsmålet om placeringen, for der er jo både her og ude i landet talt om det formålstjenlige i at få et universitet i det sydlige Jylland. Jeg skal ikke fremkomme med nogen lang redegørelse, men henvise til den betænkning, der er tilsendt tingets medlemmer.

Et universitet i grænselandet må vel betragtes som et nordisk universitet, og jeg vil tro, at et sådant universitet kan trives fuldt så godt dér som andre steder. Det er først og sidst i dansk interesse, at vi får det placeret i det sydlige Jylland, og derfor må det overvejes, hvor det skal ligge.

Undervisningsministeren (Helweg Petersen): Det ærede medlem fru Lis Groes kom ind på spørgsmålet om størrelsen af universiteterne. Jeg vil gerne gøre den principielle bemærkning, at jeg tror, vi ved vore universiteters udbygning skal tilstræbe at få universiteter af en rimelig størrelse, og det må være af størrelsesordenen 5.000-6.000 studenter. Det vil ikke være heldigt, om vi

skal have gigantuniversiteter. En størrelsesorden af 5.000 studenter giver gode muligheder for, at man kan udnytte faciliteter med hensyn til lokaler, samlinger og lærerkrafter effektivt og godt.

Det ærede medlem fru Lis Groes — det gælder også andre ærede medlemmer — har været inde på spørgsmålet om adgangsbegrænsning. Jeg vil gerne sige, som jeg tidligere har sagt, at vi skal undgå adgangsbegrænsning. Det er en ulykke, hvis vi skal til at gribe til adgangsbegrænsning. Vi ser eksempler på lande, der har et sådant antal studerende, at de ikke kan optages ved universiteterne; det skaber i virkeligheden et stort studentsocialt problem; det får virkninger på uddannelsen helt ned i grundskolens førsteklasse, fordi det lægger et pres på samtlige uddannelsesafdelinger. Først og fremmest skal vi sørge for, at de unge får mulighed for at udnytte de evner og anlæg, de har.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at vi ikke kan regne med, at vi i enhver situation kan skaffe plads ved et bestemt universitet. Vi kan jo forestille os, at der bliver en sådan tilstrømning til Københavns universitet, at vi simpelt hen ikke har mulighed — heller ikke selv om Københavns universitet udbygges stærkt — for at tage disse studenter. Hvis der melder sig 24.000 studerende ved Københavns universitet, har vi ingen mulighed for at tage dem. Men det afgørende må dog være, når vi tager Danmark som helhed, om det danske samfund kan tilbyde studiemuligheder inden for landets område. Kan vi det, så mener jeg vi har opfyldt de forpligtelser, man kan pålægge os.

Det ærede medlem fru Lis Groes advarede mod prognoser, og jeg må sige, at med de erfaringer, vi har med prognoser, er der al mulig grund til at fremkomme med en sådan advarsel. Jeg lægger heller ikke for stærk vægt derpå, men det planlægningsudvalg, der nedsættes, må have til opgave at arbejde sammen med ministeriets økonomisk-statistiske kontor og med de organisationer, der beskæftiger sig med disse problemer, for at tilrettelægge den planlægning, der må finde sted på kortere og længere sigt. Der vil jo blive lagt ganske overordentlig store opgaver hen til dette planlægningsudvalg, opgaver, som vi umuligt i dag kan kort-